

Entrevista a Jean Marie Le Pen: El reviscolament neonazi a l'Alemanya Oriental

Jean Marie Le Pen, líder del Front Nacional, somnia un nou ordre europeu, un reviscolament del nacionalisme. Ara, però, el seu objectiu és l'Elisi.

—*¿Quin efecte li produeix sentir-se el gran vell o, si ho prefereix, el gran personatge de l'extrema dreta europea?*

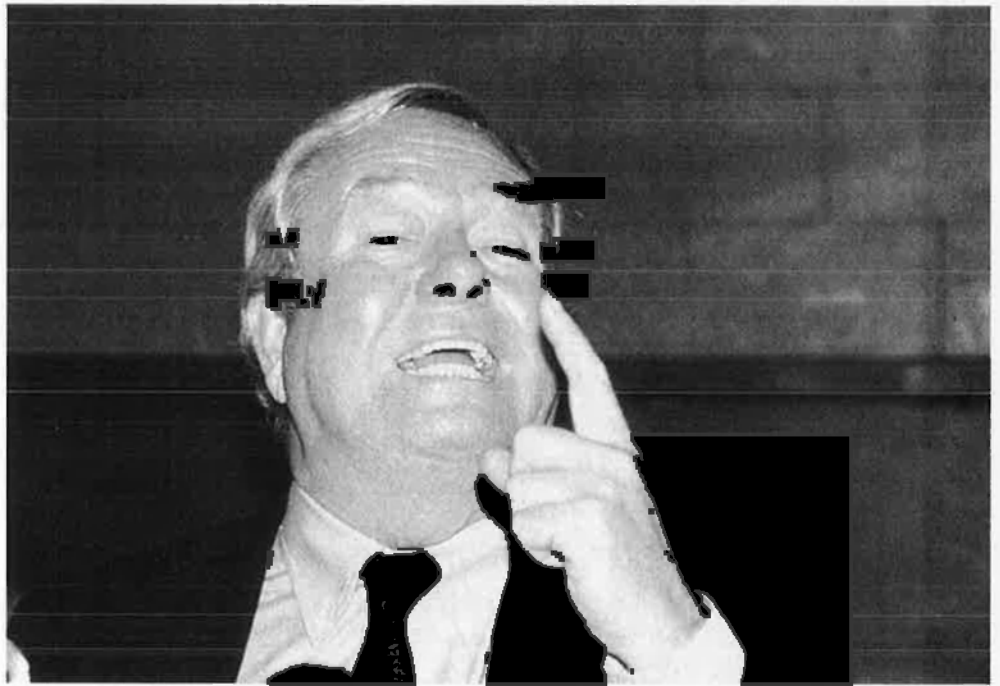
—No sóc vanitós, però la idea m'encoratja de cara al futur. La dreta nacional prendrà el poder en un cert nombre de nacions d'Europa i el fenomen pot donar-se també a l'Est europeu on l'amplitud del moviment tindrà repercussions a l'Oest. Viurem el declivi del socialisme i el renaixement del nacionalisme. Un renaixement més sociològic que polític.

—*A Europa, ¿la dreta nacional té un àmbit precís des d'on prendre el poder? ¿No són vanament utòpics?*

—Parlem de França. Quan una de les meues candidatures obté en les últimes legislatives parcials a la fi del 89 més del 62 per cent dels vots contra el conjunt dels altres partits, no em pareix impossible ni inversemblant que es done una situació pareguda quan Le Pen es presente a una elecció presidencial. Seguesc amb simpatia els esdeveniments dels republicans a Alemanya i la lluita dels grups, com a Itàlia, que comparteixen les meues idees. No, no sóc el seu president. Sóc segurament el seu punt de referència. Altrament: sóc el seu home símbol.

—*¿Preveu un ascens de l'extrema dreta a l'Est?*

—Sí, si el multipartidisme esdevé una realitat i es fan eleccions lliures després de l'absoluta absència de tropes soviètiques. Les poblacions de l'Est quan es manifesten expressen dues idees bàsiques: l'anticomunisme i la pàtria. Els hongaresos volen ser lliures a Hongria, els polonesos a

Polònia, els alemanys a Alemanya, els romanesos a Romania i els txecs a Txecoslovàquia... Aquesta és l'aspiració formidable d'aquests pobles.

—*¿Una casa comuna europea d'extrema dreta?*

—¿Per què no? Però no puc acceptar l'expressió de Gorbaxov. No m'agradaria cohabitar en una mateixa casa amb ell, el tzar que només ha estat superat per Stalin si fem referència al poder que té en les seues mans.

—*El seu cavall de batalla és la immigració. Vostè tiraria a la mar tots els magrebins i gent del sud en general. ¿Creu que els immigrants de l'Est substituiran els del Sud?*

—No hi haurà immigrants de l'Est. És el comunisme el que crea els *boat people* arreu del món. Després de la mort del comunisme —almenys aparentment— la gent de l'Est no voldrà abandonar la seua terra. Hi haurà treball quan la fàbrica de fabricar cam, com jo anomeno el comunisme, serà

substituïda per una maquinària productiva.

—*Així, segons vostè, ¿el programa continuarà sent la immigració del Sud?*

—Sens dubte, però aquest problema arribarà el dia que es plantejarà també cruament en l'Europa de l'Est i al mateix Gorbaxov. Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina viuen explosions demogràfiques. Imagine's una meteorologia de la immigració: estem amenaçats per poderosos corrents, està en perill l'equilibri del món i la supervivència d'Europa. La immigració es produeix fins i tot per la diferència de nivells socials i per la permeabilitat de les fronteres. El dilema és aquest: els deixem passar o els aturem.

—*¿Cal tancar les fronteres a l'Est i a l'Oest?*

—Per ara a l'Est falta l'atracció social. Si u es mor de fam al Magreb no va a morir-se de fam a Bucarest. Per a l'Europa dels Dotze hem d'establir i contractar un flux migratori. Seria terrible que els països més pobres d'Europa es volca-

ren als països més rics. El buit creat seria omplit ràpidament per la immigració del Sud. Cal ajudar el desenvolupament del portuguesos a Portugal i dels espanyols a Espanya.

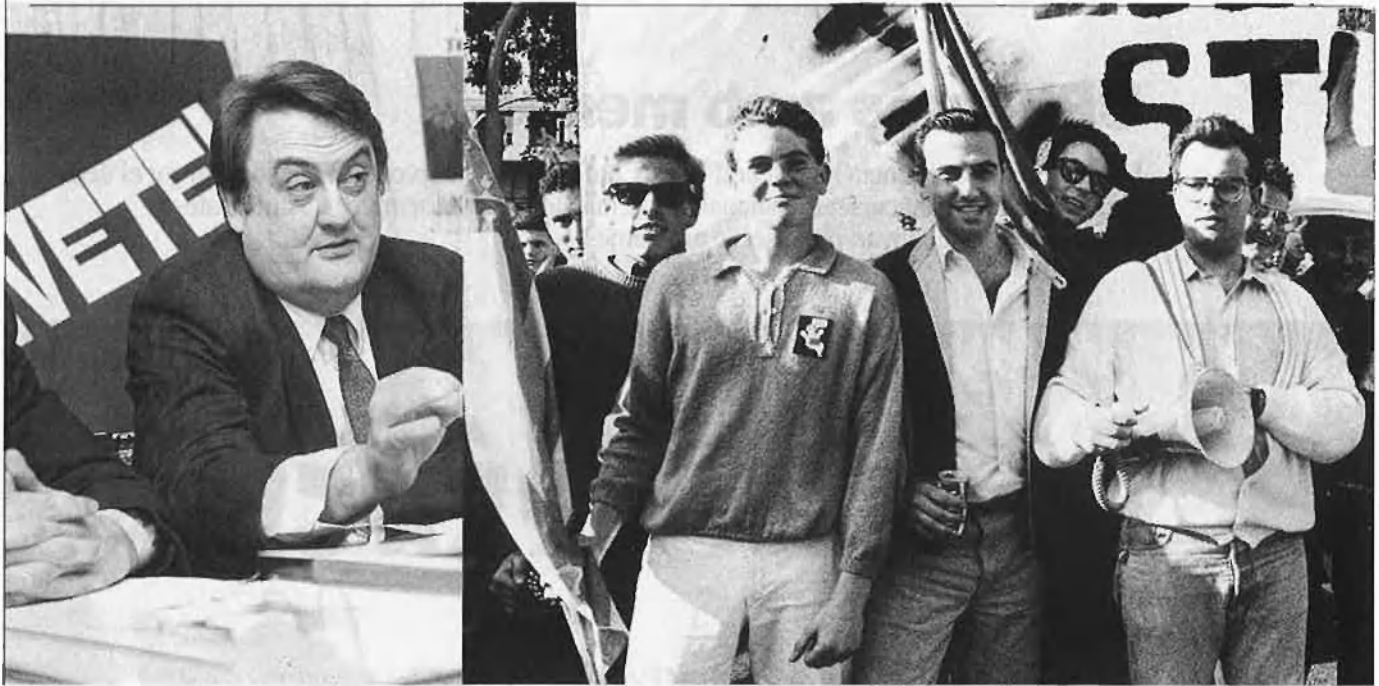
—*¿El vertader problema és l'Islam?*

—És un perill perquè és un fenomen religiós i, per tant, implica moments i moviments paradoxals. I a més l'Islam és una força política. En un pròxim futur la seua expansió demogràfica passarà de mil milions a dos mil milions d'ànimes. L'onada dels extremistes integristes constitueix una conjuntura extremadament temible per la pau.

—*¿Ha imaginat alguna vegada que tracta de tu a tu amb Gorbaxov com a president de la República Francesa?*

—És una hipòtesi probable aquesta de Jean Marie Le Pen en l'Elisi. Fins i tot anticipadament perquè Mitterrand pot decidir anar-se'n i el bon Déu pot decidir el seu successor.

Ulderico Munzi/Europeo
Trad: Vicent Hernández

Esteban Gómez Rovira. A la dreta, en el centre, Antoni García Santandreu.

CONTINUA DE PÀG. 23

na, en les passades eleccions claustrals (1989), el sindicat Acció Universitària va aglutinar membres de les Juntas (entre els quals destaca **Elena Gómez Rovira**, filla de l'ex-dirigent de l'entitat, Esteban Gómez Rovira), i del Frente Nacional. A la Universitat de València, aquesta distinció no sembla tan clara; el sindicat ultradretà Alternativa Universitària va ser creat, entre altres, per **García Santandreu**, ex-dirigent de SEU i de Falange Española de las JONS.

Si bé no és prudent certificar l'agonia del Frente Nacional de Blas Pinar, com ja han fet alguns comentaristes, no és menys cert que l'històric dirigent ultradretà, ara ja per raons d'edat, no compleix els requisits que demanen els seus correligionaris europeus per continuar al front d'un projecte polític *ultra* d'abast europeu. Això, malgrat que s'hagi preparat el successor, **Miguel Bernad**, advocat madrileny de 47 anys procedent del sindicat Fuerza Nacional del Trabajo, que, junt amb el valencià Angel Ortuño, lidera l'oposició a la unió amb les Juntas. Amb **Manuel Fraga** com a president del govern gallec, i amb **José María Aznar** al cap del Partido Popular, aquesta força política ha endolcit les seves crítiques respecte a les autonomies; canvi que deixa un clar espai polític per al projecte *lepenista* a l'estat espanyol. Tot apunta que l'eix sobre el qual s'articularà el moviment *ultra* espanyol volta les Juntas Espanyolas, i que l'èxit potencial de l'agru-

pació ha de tenir en compte alguns *tics* pretèrits que tan bé ha sabut obviar el Partit Republicà alemany.

Entre aquests *tics* s'ha desmentat el simbolisme franquista, que és l'estètica predominant en qualsevol manifestació convocada per partits d'extrema dreta. I, en un altre àmbit de coses, les diverses *tribus* urbanes —*skin-heads* i altres agrupacions violentes—, com també el moviment *hooligan* del futbol. Cal destacar també les *Juventudes Blanquiazules*, hereves de les famoses *Brigadas Blanquiazules*, que, pel que sembla, estan connectades amb el moviment *hooligan* internacional. Així ho demostra el fet que, en la revista francesa d'extrema dreta *Le Choc Du Mois*, que en el seu número del mes de març publica una entrevista amb un dels principals líders del moviment *skin* a l'estat veí i *supporter* actiu del Paris Saint-Germain, es faci referència a les bones relacions que el grup francès manté amb altres entitats europees, entre les quals cita com a exemples *O Side*, de Brussel·les, i *Brigadas Blanquiazules*, de Barcelona.

Molt distint és el panorama *lepenista* a la Catalunya Nord, on el Front Nacional francès té una importància alarmant; en les últimes eleccions municipals, el març de 1989, el candidat de Le Pen a Perpinyà va obtenir un 25 % dels vots. Els homes del Front Nacional a la Catalunya Nord són encapçalats per **Pierre Sergent**, diputat, regidor a l'Ajuntament de Perpinyà i conseller regional a Mont-

pellier. Secretari departamental del Front Nacional, Sergent és un dels polítics més populars a tot l'estat pels seus llibres de memòries militars. El dirigent *lepenista* de Perpinyà fou un membre destacat de la formació terrorista OAS (Organització Armada Secreta) que, entre abril de 1961 i juny de 1962 va perpetrar 751 atemptats a l'estat francès, i va ocasionar 21.000 morts a Algèria.

Formen part del secretariat departamental de Sergent el també veterà **Jean Grisard**, i **Jacques Mulet**, tots dos presents als comicis cantonals que permeten ser representat al Consell General, com també a les darreres eleccions municipals.

Un cas diferent és el de **Joan Armengol**, incondicional de Le Pen en els anys en què les vaques encara eren magres per a l'extrema dreta. Català i declaradament catalanista, Armengol va ser exclòs del partit ara fa tres anys dins d'un clima de crisi interna, i es troba en l'actualitat dins del Centre National des Indépendants et Paysan (CNIP). Aquest crític de la banalització de la dreta i dels intents d'expansió exterior del FN, dirigeix una biblioteca municipal a la Catalunya Nord i és conseller regional a Montpeller, delegat a la cultura catalana. Entre altres coses, Armengol ha ajudat financerament les edicions Columna per a la publicació de les obres completes d'alguns il·lustres nord-catalans com Jordi-Pere Cerdà i Francesc Català.

*Eduard Company i Univers Bertrana
(amb informacions de Pere Coudougnan)*